

ČESKÝ LÉKAŘ V AFRICKÉ MISII

Moji milí,

20. února jsem se připojil ke skupině poutníků, kteří se vydali s místním panem farářem, otcem Marcellem, na pouť asi 120 km dlouhou z Bozoumu do Bouaru. Cesta vedla savanou. Černoši zpívali a z okolních vesniček se sbíhali lidé. Děti mávaly a dospělí nám přinášeli vodu a banány, abychom se osvěžili a občerstvili. I přesto, že jsou tady lidé chudí, jsou velmi pohostinní a přátelští. Během dne jsem se cítil skvěle, ale zato večer se mi udělalo moc zle. Žhavé slunce a vedro vykonaly své. Po 15 km pro mne pouť skončila, ale i tak mám na co vzpomínat. Autem jsem se vrátil zpět do civilizace. Do druhého dne mně naštěstí už nic nebylo a cítil jsem se opět dobře.

Asi před 14 dny jsem se za mimořádných okolností seznámil s nejvlivnějším mužem v kraji, panem Bullem. Je šéfem německé organizace DROP, která představuje pomoc německé vlády zdejšímu obyvatelstvu. Tato organizace se zabývá stavbou silnic a renovací nemocnic. Pan Bull pro mne poslal svého řidiče s tím, že je mu hodně špatně a má velké bolesti. Když jsem ho prohlédl, zjistil jsem, že se jedná o žlučnickovou koliku způsobenou žlučnickovým kamenem. Vysvětlil jsem mu, že se v budoucnu může jeho zdravotní stav natolik zkomplikovat, že skončí v bozoumské nemocnici na operačním sále. Vzhledem k tomu, že pan Bull dobře tuto nemocnici zná, rozhodl se hned následující den odletět na operaci do Evropy, kde mu žlučnickový kámen skutečně objevili. On mi pak z vděčnosti přislíbil pomoc s instalací RTG včetně nákupu některých nástrojů. Původně jsem chtěl asi tři, ale potom jsem panu Bullovi poslal do Evropy objednávku asi na 50 věcí. Kdyby se tato akce uskutečnila, přineslo by to bozoumské nemocnici velký užitek.

V sobotu 26. února a v neděli 27. února jsem podnikl ještě s několika dalšími lidmi z misie – zedníkem Enrikem, učitelkou Francescou, sestrou Ernestinou a dvěma černochoy z Bozoumu výlet do Carnot. Toto městečko, které leží asi 300 km jižně od Bozoumu na hranicích s deštným pralesem, je velmi rušné a bohaté. V jeho okolí se těží diamanty. Každý, kdo si koupí koncesi, může začít kopat. Černoši zde hloubí obyčejné jámy a vytrvale hledají “svůj poklad”. Cizincům je oficiálně zakázáno diamanty nejen kupovat, ale dokonce je i vidět. Neoficiálně to chodí jinak. Carnot mi tak trochu připomíná Divoký západ, kde se to jenom hemží všelijakými dobrodruhy, lidmi bažícími po bohatství, podvodníky a zloději. Je to město plné sociálních protikladů. Otřesná bída na jedné straně, přepych a bohatství na straně druhé. Není zvláštností potkat na polní cestě plné výmolů luxusní černou limuzínu – Mercedes nějakého zbohatlíka, a nebo zahlédnout honosné vily obchodníků s diamanty, které jsou obehnané čtyřmetrovými betonovými zdmi.

V Carnotu jsme přespali na zdejší misii a druhý den pokračovali v cestě ještě asi 15 km dále na jih ke krásným vodopádům, jež s hukotem padaly do malé říčky, která se nacházela již v pralese.

Voda byla teplá a průzračná, a protože jsme věděli, že v rychle tekoucí vodě schistozomiázy nežijí, nikdo v tom vedru neodolal a všichni jsme se i v oblečení s chutí vykoupali. S promáčenými věcmi jsme si starosti nedělali, byly jediné příjemným osvěžením a za chvíli na nás brzy zase uschly. Vedle říčky jsme objevili ještě další opuštěné díry patřící hledačům diamantů, ale to už byl čas výlet ukončit a vrátit se domů.

Před několika dny přijel do Bozoumu otec Anastasio spolu s černým kameramanem a přivezl mi od Vás z Prahy množství milých dopisů, sladkých dobrot a krásných hraček. Moc Vám všem za bohaté balíčky děkuji. Určitě všechno, co jste mi poslali, využiji. Většinu toho rozdám, až budu mít cestu do vesniček v buši. Tady v Bozoumu děti sice také nic moc nemají, ale přeci jen něco, ovšem děti v buši znají jen a jen prach, špínu, vyhublá prasátka a malé kamerunské kozy, které jsou samá kost a kůže. Pro ně to bude učiněný svátek.

Tento týden jsem se rozjel s otcem Anastasiem opět do Bangui, abychom tu nakoupili větší množství léků. Zkusil jsem také po městě řídit velké terénní Mitsubishi a přiznám se, že to nebyla žádná legrace. Po ulicích jsem musel doslova kličkovat mezi lidmi, odpadky a dírami. Jízda po Praze je tady proti tomu úplná pohoda.

Od mé poslední návštěvy se vedro a vlhkost vzduchu v hlavním městě staly ještě nesnesitelnějšími. Nedovedu si ani představit, při zdejších 40 ° C, že je teď v Praze zima a prší.

Nezapomenutelným zážitkem byl pro mne i výlet z Bangui do M'Baiky, která leží už v tropickém deštném pralese. Viděl jsem rozsáhlé plantáže kávy a olejových palem a v pralese jsem byl ohromen velikostí a mohutností stromů. Krásná příroda, která nás obklopovala, byla zcela jiná než příroda, na kterou jsem zvyklý na severu v Bozoumu, kde je všude kolem savana a buš.

Cestou zpět do Bangui se naše skupinka sedmi lidí ještě zastavila v sídle bývalého diktátora Bokassy, která se postupně stává zříceninou a zarůstá pralesem. Jeho sídlo bylo obeháno dvěma pásy zdí. Za první z nich bydleli sloužící, byla tu škola, gymnázium, soukromé pole a plantáž. Místní lidé mi ukazovali, co zbylo z jeho pokojů. Nechával si dělat koupelnu z italského mramoru a ještě dnes jsou tu dochovány zbytky ocelových trezorů na diamanty, které mu patřily. I po 20 letech od pádu císaře odsouzeného též za lidojedství jsou ve městě stále ještě stopy jeho velikášství, nesmírného bohatství a neomezené moci. Hlavní prašnou ulici lemovanou domorodými chatrčemi tu ohraničují vítězné oblouky v empírovém slohu a vedle hliněných domků se slaměnou střechou se tyčí honosný parlament.

V hlavním městě Bangui jsem se zdržel do 19. března, odtud brzy ráno, hned po mši svaté, jsem se vydal na zpáteční cestu do Bozoumu a otec Anastasio se letecky vrátil zpět do Prahy.

Zatím se s Vámi se všemi loučím a doufám, že opět za nějaký čas budu mít příležitost se znovu ozvat.

Marcel